

Dag 374 – zondag 5 januari 2014

Nu meer dan ooit zal Lagun de spelklasjes kunnen gebruiken denk ik. Ik ga voor de eerste keer sinds lang zonder hondjes lopen en ben mooi op tijd terug om met Lagun te gaan spelen.

De chocolaatjes staan hem al enthousiast op te wachten aan het hekken en even later komen ook platjasje Luna en Weimaraner Deus meespelen. Lagun strekt zijn pootjes goed.

Ik denk dat hij lekker moe zal zijn na afloop maar niks is minder waar. Hij is maar al te geïnteresseerd wanneer we 's namiddags thuis nog wat kastjes in elkaar proberen te steken en tracht ons te helpen op zijn manier... het lijkt ons het verstandigste en vooral meest praktische om Lagun even buiten te laten spelen tijdens ons wanhopige gebricoleer. De eerste vijf minuten gaat dat prima maar ons platte jasje begint daarna te huilen als een wolf uit protest. Tja, helemaal alleen buiten is dan blijkbaar toch ook niet zo leuk... hij probeert zijn frustratie nog uit te werken op een zoveelste bloempot die hij ergens vanonder opduikt en ik moet een paar keer ingrijpen maar uiteindelijk kalmeert hij wel en houdt hij zich lekker gezellig en braaf bezig in de tuin.

In de vooravond moeten we nog eten halen bij Gerrit thuis. Lagun mag mee en treft er tot zijn grote blijdschap ook Xena, Samson en Lambiek aan. Hij kan nu nog wat spelen... nadat ik zijn tuigje weer goed heb aangetrokken. Gerrit heeft me er vriendelijk op gewezen dat ik Lagun zijn tuigje ondersteboven had aangedaan... woepsie. Ik vrees dat ik het al de hele tijd zo omdoe... En hij is al geen fan van het onding...

Dag 375 – maandag 6 januari 2014

Vandaag is het nieuwjaarsreceptie op het werk. We trekken onze zondagskleren aan en voor Lagun betekent dat – zoals elke dag eigenlijk – zijn tuigje opnieuw.

Omdat hij me de vorige keer zo achter hem aan heeft doen hollen, trek ik deze ochtend beter gewapend ten strijde. Ik neem al een lekker snoepje bij de hand en doe hem meteen het tuigje aan wanneer ik hem uit de bench laat, voordat hij de tuin in mag.

En oh wat is hij niet blij. Het snoepje neemt hij wel aan maar verder wil hij niet meer gaan zitten voor zijn bakje korrels, wil hij niet naar binnen komen uit de tuin wanneer ik hem roep, verschuilt hij zich voor zijn leiband... ik maak er korte metten mee en doe het licht in de tuin uit, het schuifraam dicht en ga heerlijk voor het raam zelf zitten ontbijten. Tien seconden duurt het voordat hij al krabbend vraagt of hij binnen mag. ;-)

We zitten opnieuw in tweede klasse vandaag. De trein is nog maar eens veranderd van samenstelling. Ik begin te denken dat ze er een spelletje van maken bij de NMBS.

In de voormiddag ga ik alvast een toertje maken op het werk. Ik moet bij de personeelsdienst zijn en kan zo op mijn gemak al de beste wensen geven aan een aantal collega's. Die allemaal vooral verblijd zijn om Lagun nog steeds aan mijn zijde te zien. Velen dachten blijkbaar dat de lieverd ons al zou hebben verlaten voor zijn echte job en dat ik met een doosje Kleenex op deze receptie zou staan in tegenstelling tot met dat bolletje pup van vorig jaar.

Terug in het bureau laat ik zijn harnasje aan. Uit protest (althans dat denk ik toch) gaat hij demonstratief onder Catherines bureau liggen, op een stapel kabels en staart hij me deugnieterig aan.

En toch laat ik dat tuigje aan lieverd!

Het is erg warm in de receptieruimte en Lagun staat zwaar te hijgen. Het duurt wel een uur voordat hij er eindelijk bij gaat liggen. Ik heb best medelijden.

Iedereen zegt me dat Lagun nog gegroeid is en is vol lof over hoe kalm hij nu wel is. Hij lijkt wel bijna klaar om te beginnen werken! Mja... de combinatie van de sauna waarin de receptieruimte intussen is omgetoverd en zijn tuigje denk ik... maar dat zeg ik natuurlijk niet. ☺

Ik blijf niet al te lang op de receptie en om 15 u nemen we reeds een trein terug naar huis.

Het is geen directe trein en in Gent Sint Pieters hebben we welgeteld 6 minuten om over te stappen van perron 9 naar 2. Alleen... dat is de theorie. In de praktijk komen we pas om 15u40 aan op het perron in Gent en is om 15u41 de trein naar Landegem er al. Gelukkig is de vertraging algemeen en staat de tweede trein er nog wanneer zowel Lagun als ik hijgend op het perron aankomen.

Thuis gekomen neemt Lagun nog net de tijd om even dag te zeggen aan Bart voordat hij voor een paar uur verdwijnt in zijn bench. Moe gefeest lieverd? ☺

Dag 376 – dinsdag 7 januari

Darko en Yana zijn hier net op tijd weg: de bouwwerken op het einde van de straat zijn begonnen en nog voor het kraken van het ochtendgloren komt de cavalerie aangerukt. De hele dag door rijden camions op en af en wordt er gewerkt aan het gieten van funderingen. Het zou het ene blafsalso na het andere zijn geweest maar Lagun laat het Siberisch koud.

Hij krijgt nu ook zijn knorretje - zijn varkentje dat knort wanneer hij erin bijt. Ook dat zou in een recordtempo zijn gesneuveld als het aan Yana lag maar onze kleine vriend is er lekker zuinig op en geniet er de hele dag van zonder brokken.

Deze middag doen we onze eerste start to run samen. Gerrit heeft me toestemming gegeven: Lagun is nu oud genoeg om mee te gaan lopen. De start to run is wel voor zijn pootjes en spieren bedoeld die het nog niet gewoon zijn om kilometers aan een stuk ononderbroken te lopen.

Ik haal zijn speciale harnasje boven waar we eerder vorig jaar al bergwandelingen mee deden. Ik wil duidelijk maken dat er een verschil is in harnasjes: eentje waarmee je mag trekken, en eentje om netjes naast mij te lopen. Hij verfoeit het ding nog steeds en tracht weg te glippen maar vergeet het algauw zodra we aan het lopen gaan. De lieverd snapt nog niet helemaal de bedoeling. We beginnen met een minuutje stappen en twee minuutjes lopen. Wanneer ik het drafje erin houd, kijkt hij me af en toe verbaasd aan. "Gaan we blijven lopen vrouwtje?". "Ja liefje." "Joepie!" Na enkele minuten begint hij er overduidelijk plezier in te scheppen. Ik hoef hem niet te veel bij te sturen; in een mum van tijd heeft hij door dat hij niet mag zigzaggen voor mijn voeten. Alleen pakt hij me bijna op een onbewaakt moment wanneer hij vogeltjes in de gracht naast ons spot. Vrouwtje kreeg bijna haar eerste vliegles... omdat ik de looptuigjes en bijbehorende heupgordels heb meegegeven met Darko

en Yana, moet ik het stellen met een geïmproviseerd systeem waarbij ik twee leibanden aan elkaar heb geknoopt in een lus rond mijn middel.

Lagun trekt evenwel net iets harder heb ik de indruk dat Darko en Yana samen en de leibanden snijden in mijn vel. Ik heb het gevoel alsof ik door de mangel word gehaald.

Na dertig minuutjes afwisselend stappen en lopen, komen we terug thuis. Lagun tracht zich niet langer als een bezetene van zijn harnasje te ontdoen. Positieve associatie? Ik hoop het maar.

Echt onder de indruk van de fysieke inspanning lijkt ons kleine vriend niet. Hij speelt volop met zijn varkentje dat zelfs na een paar uur onverdeelde aandacht van de lieverd nog steeds knort.

De werkzaamheden gaan intussen lustig verder. Laguns stoïcijnse reactie daarop is een verademing maar ik moet nog wennen aan het 'gebrek' aan blafsalvo's en merk nu pas hoe gespannen ik stond daardoor vroeger.

Dag 377 – woensdag 8 januari

Lagun speelt voor wekker vandaag. Tien minuten voordat mijn wekkertje me zou wakker kraaien, begint het grut te blaffen beneden. Ik ga even een dekentje voor zijn bench hangen, kruip er terug in en trakteer mezelf op nog een 40 minuten. En alweer slaagt Lagun erin om tien minuten voor mijn wekker te beginnen blaffen. Zucht. Ik sta dan maar op, negeer hem even en we nemen samen de late trein.

Wanneer het tijd wordt om zijn *easy walker* aan te trekken, komt hij spontaan mee in de berging waar de leibanden hangen en blijft hij netjes staan zodat ik het hem kan aantrekken zonder worsteling! Wauw. Zou dat nu echt door die ene keer lopen komen? Zijn teleurstelling zal nu wel groot zijn dat het het 'verkeerde' tuigje is. Gelukkig maakt hij wel het onderscheid en sleurt hij niet zoals gisteren tijdens het lopen. Slimme jongen toch.

De trein heeft wat vertraging maar het brengt Lagun niet van de slag. Ook blijft hij zijn kalme volgzame zelve wanneer we arriveren aan het bureau en zien dat onze deur open staat, wat niet van de gewoonte is. Er zijn twee werkmannen die de planken op de vensterbanken aan het terug plaatsen zijn en daar komt blijkbaar wel wat lawaai en lijmgeur bij van te pas. De deur moet open blijven voor verluchting en Lagun blijft dus aan de leiband.

Hij gaat er heel rustig en zonder het minste protest bij liggen. High? ;-) Ik vind die geur al best bedwelmend, wat moet dat voor dat kleine wezentje zijn?!

's Middags gaan we de verjaardag van Patrick vieren in de tapasbar samen met Sarah, onze nieuwe vertaalster. Sarah die zelf ook een retriever heeft thuis, is danig onder de indruk van Laguns flinke wandelen. In de tapasbar zelf slaat haar bewondering echter wel even over denk ik want Lagun jammert bijna de hele tijd door aan tafel. Veel ruimte heeft hij natuurlijk niet, de stakkerd zit echt gewrongen. Sorry lieverd.

Zodra we terug in het bureau zijn, kruipt hij regelrecht zijn bench in. Hij heeft even genoeg van me denk ik.

's Avonds krijgt hij nog eens een toevalletje; plots vindt hij dat hij te weinig aandacht heeft gekregen van me en hij staart me aan en zet het op een blaffen wanneer ik hem negeer. Er is een degelijke correctie nodig om hem terug met zijn pootjes op de grond te brengen. Ik ben baas liefje, ik bepaal wanneer ik aandacht zal besteden aan jou. Grommel grommel...

Dag 378 – donderdag 9 januari

De bouwvakkers beginnen heel vroeg vandaag en Lagun wil niet ontbijten. Zouden die twee zaken met elkaar te maken hebben?

Of mist hij zijn buddies? Ik heb de indruk dat hij verloren loopt en dat hij vaak gaat snuffelen op de plaatsen waar vroeger de mandjes van de Mechelaars stonden. Mijn hart breekt voor hem. Hij moet zich wel te pletter vervelen nu zonder speelkameraadjes en een bazinnetje dat moet werken. Het zal hem later deugd doen om bij iemand te zijn die meer aandacht kan hebben voor hem. Nog meer...

's Avonds moet ik weg zonder mijn schat en ik laat hem achter bij Bart die me achteraf zegt dat hij wat heeft staan jammeren bij mijn vertrek. Oh, en ik die dacht dat zijn verlatingsangst over was. 't Is weliswaar bij gejammer gebleven en ik tref Lagun braaf rustend aan in de bench bij mijn thuiskomst.

Ik tracht hem niet te lang te storen en trek meteen, zonder knuffel van de lieverd, naar de bedstee. Slaapwel lieve schat.

Dag 379 – vrijdag 10 januari

Lagun blaft om zes uur. Pff, dat wordt toch geen gewoonte hé?!

Zou hij misschien te vroeg in de bench zijn gevlogen bij Bart? Zou hij uitgeslapen zijn? Het lijkt er wel op.

De trein heeft ook vandaag vertraging maar opnieuw vormt dat geen probleem voor Lagun. Hij trippelt zo fijn mee aan mijn zijde nu. Een *go with the flow*-hondje.

Op de terugweg van de keuken naar het bureau draagt hij zijn speeltje de hele weg flink in zijn snoet mee en op commando geeft hij het af in mijn handen. Snoepje!! Dat heb je nu wel verdiend sweetie.

De rest van de dag loopt hij precies wel een beetje humeurig. Hij zoekt veel aandacht door overal aan te zitten waar hij niet mag aanzitten. Komt het door zijn nuchtere maagje?

's Middags duiken we even de tuin in en na een goede boodschap slaapt hij bijna de hele namiddag weg.

De kleine man lijkt uitgeput wanneer we thuiskomen. Hij mag zijn bench in met zijn korreltjes terwijl de baasjes gaan uit eten. Ik hoor nog net hoe hij zijn bakje korrels omver duwt voordat ik de deur achter me dicht trek maar wanneer we thuiskomen, heeft hij alle sporen van zijn wandaad netjes verorberd.

Dag 380 – zaterdag 11 januari

We gaan zonder eten naar de groepstraining deze ochtend. Vrouwtje is een beetje te laat opgestaan...

De eerste oefening is traditioneel dat we de honden laten spelen zonder jasje en terugroepen bij ons op teken van Gerrit. Mauro de bulldozer zit weer bovenop Lagun. Het is wel spel maar ik kan me toch niet van de indruk ontdoen dat het voor Lagun niet zo een leuk spelletje is en wil er een einde gaan aan maken. Gerrit denkt er duidelijk hetzelfde over.

Iedereen mag terug aan de riem en moet zijn jasje opnieuw aan behalve Mauro. Die kreeg nog een *off you go*. En wat dacht je?! Die stormt recht op Lagun af! Zonder aarzelen! De oefening bestond erin om de aandacht van je hond bij je te houden wanneer er een andere loslopende hond langskomt. En dat lukte bijzonder goed deze keer. Lagun werd half verpletterd door Mauro maar bleef de hele tijd recht in mijn ogen kijken. Geen blik gunde hij de onstuimige labrador. Ik stond te blinken van trots!

Ook het liggen begint te lukken. Alleen dat blijven liggen nu nog... Gerrit stuurt me wat bij. Ik mag geen "down" blijven zeggen om Lagun aan de grond te houden. Wel "flink". Ik moet leren om Lagun in de fout te laten gaan, gewoon 'mis' te zeggen en de oefening opnieuw te doen. We boeken mooie vooruitgang op deze manier. Was het echt zo simpel?

Even later moet Lagun opnieuw 'down' maar deze keer onder mijn stoel. Daar blijft hij wel zonder enig probleem liggen. Snappe wie snappen kan.

Een oefening die we nog niet vaak hebben gedaan bestaat erin om de honden naast ons te laten zitten en rustig te houden, ook wanneer er plots een hard lawaai in hun buurt wordt geproduceerd. Lagun in een 'down' houden is nog wat te moeilijk nu we die oefening al een paar keer hebben moeten doen tijdens deze training maar onder de indruk is hij hoegenaamd niet van het plotse kabaal.

Pluimen.

Na de training mag het grut nog een paar uur naspelen met Lambiek, Xena en Eager.

's Middags slaapt de kleine man aan de voeten van Bart. Hij verkiest vandaag niet mijn pateekes blijikbaar, ook al zit ik maar twee meter verder aan tafel.

Vanavond gaan we naar een optreden. De lieverd neem ik niet mee in dat kabaal dus hij moet terug een paar uur de bench in. 's Nachts jammert hij zachtjes wanneer hij er even uit mag maar meteen terug in moet maar lang duurt het niet. Hopelijk wekt hij ons morgenochtend niet te vroeg.

Dag 381 – zondag 12 januari

We hebben gelezen in de nieuwsbrief van Nevele dat er een nieuwjaarsreceptie is vandaag voor alle inwoners. We hebben veel werk maar dat wil ik nu wel eens meepikken en tegen de middag trekken we met Lagun in vol ornaat naar Nevele-dorp. Het is er een drukte van jewelste: overal spelende kinderen, paarden die ter beschikking staan voor een ritje met de kleinsten, luide muziek en halfdronken mensen. Het wordt een goede oefening en een zalig uurtje buiten in het winterse zonnetje.

Een paar dorpsgenoten willen hun miniatuurhondjes hallo laten komen zeggen aan Lagun maar wanneer Lagun bij het tweede kring alweer een reeks snauwen en grauwen te verduren krijgt, houd ik mijn lieverd erbij weg.

's Namiddags komt er nog een vriend op de bots op bezoek. Lagun is blijkbaar wel moe van de receptie want hij kruipt het grootste deel van de tijd in zijn bench. Heel af en toe komt hij natuurlijk wel zijn varkentje presenteren aan de nieuweling. Oh wat kent hij zijn verleidingstrucen goed.